

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสอง เล่มนี้ สามารถร่วมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจากศาสดาพยากรณ์ ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของ ซามูเอล เพราะ ฉะนั้น เรา คาด ว่า ซามูเอล ไม่ได้เป็น คน เดียว ที่เขียน ทั้ง สอง เล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่าศาสดาพยากรณ์ กาด และนาอัน ได้เขียน ประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสอง เล่มนั้น ดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่า กาด กับนาอัน ได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึง กาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอล ได้พูดถึงนาอันหลายครั้ง

เล่มนี้ อาจ จะมี ชื่ออีกว่า “หนังสือ ของ กษัตริย์ดาวิด ” เพราะว่า ส่วนมาก ได้กล่าวถึง การ ครอบ ครอบงำ ความบาป และการ ลงโทษ ของ ดาวิด แต่สำคัญที่สุด คือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆ คำ ได้บันทึกไว้ตาม ที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (2 ปต 1:21)

เล่มนี้กล่าว ถึง การ ตั้ง อาณาจักร ของ กษัตริย์ดาวิด ครั้งแรก ที่ เมือง เฮโบรน เพื่อ ปกครอง เหนือ ยูดาห์ และ ครั้งที่สอง ที่กรุง เยรูซาเล็ม เพื่อ ปกครอง เหนืออิสราเอล ทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิต วิญญานของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้า

ต่อ ดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้ง อาณาจักร ตลอด ไป เป็น
 หนึ่งบนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของ
 ดาวิดเกือบทั้งหมด

ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับ
 จากการทำพินคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลากได้สอง
 วัน 2 พอถึงวันที่สาม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของ
 ซาอูล สวม เสื้อผ้า ขาด และมีผงคลีดินอยู่บน ศีรษะ เมื่อ
 เขา มา ถึง ดาวิด ก็ซบ หน้า ลงถึงดิน กระทำความเคารพ
 3 ดาวิด ถาม เขา ว่า “เจ้า มา จาก ไหน” เขา ตอบ ท่าน ว่า
 “ข้าพเจ้า รอด มา จาก ค่าย อีสิราเอล” 4 ดาวิด ถาม เขา ว่า
 “ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง” และ
 เขา ตอบ ว่า “ประชาชนหนี จาก การ รบ ไป แล้ว มีคนล้ม
 และถึง ความตาย มากมาย ซาอูล และ โยนาธานราชโอรส
 ก็สิ้นพระชนม์ด้วย” 5 ดาวิด จึง ถาม ชาย หนุ่ม ที่บอก นั้น ว่า
 “เจ้าทราบ ได้อย่างไร ว่า ซาอูล และ โยนาธานราชโอรส
 ของท่านสิ้นพระชนม์” 6 ชายหนุ่ม ผู้ที่บอก ท่าน นั้น จึง ตอบ
 ว่า “บังเอิญ ข้าพเจ้า มา ที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูล ทรง
 ยืน พิง หอก ของ พระองค์ อยู่ และ ดูเถิด รถม้า และ ทหาร ม้า
 ก็ใกล้ พระองค์ เข้า มา 7 เมื่อ พระองค์ ทรง เหลียว มา แล เห็น
 ข้าพเจ้า พระองค์ ตรัส เรียก ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า ทูล ตอบ ว่า
 ‘ข้าพระองค์ อยู่ที่นี้พะยะค่ะ’ 8 พระองค์ ตรัส ถาม ข้าพเจ้า ว่า
 ‘เจ้าคือใคร’ ข้าพเจ้า ทูล ตอบ พระองค์ ว่า ‘ข้าพระองค์ เป็น
 คนอามาเลข’ 9 พระองค์ ตรัส สั่ง ข้าพเจ้า ว่า ‘จง มา ยืน ข้าง
 เรา และ ฆ่า เรา เสีย เราทน ทุกข์ ทรมาน มาก เพราะ ชีวิต ของ
 เรายังอยู่’ 10 ข้าพเจ้า จึง เข้า ไป ยืน ข้าง พระองค์ และ ประหาร

พระองค์เสียด เพราะข้าพเจ้า แน่ใจว่า เมื่อพระองค์ทรงล้ม แล้วก็จะไม่ตำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎ ซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า” ¹¹ แล้วดาวิดก็ปล้ำเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน ¹² และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของ พระเยโฮวาห์ และวงศ์วาน อิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ ¹³ และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า “เจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลซ” ¹⁴ ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้” ¹⁵ แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในกลุ่มชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า “ไปซิ ฆ่าเขาเสีย” และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย ¹⁶ ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า “ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้’ ”

ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

¹⁷ ดาวิดก็คร่ำครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูล และโยนาธานราชโอรส ¹⁸ (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดุเถิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า ¹⁹ “ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้ว นอ ²⁰ ออย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท ออย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะรำเริง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่หน้ตจะลึงโลด ²¹ เทือกเขากิล

โบอาเอัย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน²² คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไข่มันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า²³ ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่านรัก เมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่ แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสอง แข็งแรงกว่าสิงโต²⁴ บุตรสาวของอิสราเอลเอัย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อ่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า²⁵ วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วนอนท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน²⁶ พี่โยนาธานเอัย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี²⁷ วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วนอน และเครื่องยุทธโปกรณ์ก็พินาศไป”

2

คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

¹ ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า “จงขึ้นไปเถิด” ดาวิดทูลว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ไหน” พระองค์ตรัสว่า “เมืองเฮโบรน”² ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบิกายิล ภรรยาของนาบาลชาวคารเมล³ และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย

และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน ⁴ และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า “ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้”

ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

⁵ ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น พุดกับเขาว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้ ⁶ บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้กระทำการนี้ ⁷ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย”

ราชโอรสของซาอูลครอบครองเหนืออิสราเอล

⁸ ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม ⁹ และได้สถาปนาท่านให้ เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนยิสเรเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด ¹⁰ เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด ¹¹ เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน

การสู้รบระหว่างคนของดาวิดกับคนของอิซโบเซท

12 อับ เนอร์บุตรชาย เนอร์ และพวก ข้าราชการทหารของอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน 13 และโยอาบบุตรชาย นางเศรฺยูยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบ สระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น 14 อับ เนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า “ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด” และโยอาบตอบว่า “ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี” 15 เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นับไว้ ฝ่ายเบนยามิน และฝ่ายอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน 16 ต่างก็จับ ศิระหะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเฮลซัทอัสนิม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน 17 การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับ เนอร์ และพวก คน อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด 18 บุตรชายทั้งสามของนางเศรฺยูยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นฝีเท้าเร็วอย่างกับละมั่ง 19 และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

อับเนอร์ฆ่าอาสาเฮล

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า “นั่นอาสาเฮลหรือ” เขาตอบว่า “ใช่เอง” 21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า “จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วกรีบเอาอาวุธของเขาไป” แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์ 22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า “จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร

” ²³ แต่เขาก็ ปฏิเสธ ไม่ ยอม หัน กลับ เพราะ ฉะนั้น อับ เนอร์ ก็ เอา โคน หอก แทะ ท้อง อาสา เฮล หอก ก็ ทะลุ ออก ข้าง หลัง ของ เขา เขาก็ ล้ม ลง ตาย อยู่ ที่ นั้น และ อยู่ มา ทุก คน ซึ่ง มา เห็น ที่ ที่ อาสา เฮล ล้ม ตาย อยู่ ก็ ยืน หนึ่ง ²⁴ แต่ โยอาบ กับ อาบี ซัย ไส่ ตาม อับ เนอร์ ไป ดวง อาทิตย ก็ ตก เมื่อ เขามา ถึง เนิน เขา อัม มาห์ ซึ่ง อยู่ ตรง ก็ ยาว ที่ ตาม ทาง ที่ จะ ไป ถิ่น ทูร กัน ดาร เมือง กี เบ โอน ²⁵ และ คน เบน ยา มิน ก็ รวม กัน ตาม อับ เนอร์ ไป เป็น กลุ่ม เดียว กัน ตั้ง อยู่ ที่ ยอด เขา แห่ง หนึ่ง ²⁶ แล้ว อับ เนอร์ ร้อง ถาม โยอาบ ว่า “จะ ให้ ดาบ กิน เรื่อย ไป หรือ ท่าน ไม่ ทราบ หรือ ว่า ตอน ปลาย มือ ก็ ชม อีก นาน สัก เท่า ไฉ่ ท่าน จึง จะ ส่ง คน ของ ท่าน ให้ หยุด ไส่ ตาม พี่ น้อง ของ เขา” ²⁷ และ โยอาบ จึง กล่าว ว่า “พระเจ้า ทรง พระ ชนม์ อยู่ แน่ ฉน ไฉ่ ถ้า ท่าน ไม่ พุด ขึ้น พวก ทหาร ก็ จะ เลิก ไส่ ตาม พวก พี่ น้อง ของ เขา พຽງ นี้ เชา” ²⁸ โยอาบ จึง เป่า แตร ขึ้น คน ทั้ง ปวง ก็ หยุด ไส่ ไส่ ตาม อิศราเอล อีก และ ไม่ สู้รบ กัน อีก ²⁹ อับ เนอร์ กับ คน ของ ท่าน ก็ เดิน ทาง ตลอด คี น นั้น ใน ที่ ราบ เขา ช้าม แม่ น้ำ จอร์แดน และ เดิน ไป ตาม หุบ เขา บี โท ริน เขาก็ มา ถึง มา หะ นา อิม ³⁰ โยอาบ ก็ กลับ จาก ไส่ ตาม อับ เนอร์ และ เมื่อ ท่าน รวบรวม พล เข้า ด้วย กัน แล้ว ข้าราชการ ทหาร ของ ดาวิด ก็ ฆาด ไป สิบ เก้า คน ไม่ นับ อาสา เฮล ³¹ แต่ ข้าราชการ ทหาร ของ ดาวิด ได้ ฆ่า คน เบน ยา มิน และ คน ของ อับ เนอร์ ตาย ไป สาม ร้อย หก สิบ คน ³² และ เขาก็ ยก ศพ อาสา เฮล ไป ฝัง ไว้ ใน อุโมงค์ บีดา ของ เขา ซึ่ง อยู่ ที่ เมือง เบธ เลเฮม โยอาบ และ คน ของ ท่าน ก็ เดิน ทาง ตลอด คี น ไป สว่าง ที่ เมือง เฮโบรอน

3

¹ มี สงคราม ระหว่าง วงศ์วาน ของ ชาอูล กับ วงศ์วาน ของ ดาวิด อยู่ นาน และ ดาวิด ก็ เข้ม แข็ง ยิ่ง ขึ้น ฝ่าย วงศ์วาน ของ ชา

อูลก็ล้อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหกองค์ที่เมืองเฮโบรน

² ดาวิด ทรง มี ราชโอรส เกิด หลาย องค์ที่เมือง เฮโบ รน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาทิโนอัมชาวอิสเรเอล ³ คนที่สองชื่อ คิเลอบ บุตรนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคห้ราชธิดาของทลมัยภษัตริย์เมืองเกซूर ⁴ คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เชฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบิตัล ⁵ และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์ ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน ⁶ อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

อับเนอร์ละทิ้งอิชโบเซทไปติดตามดาวิด

⁷ ฝ่ายซา อูลนั้นมี นาง สนม คน หนึ่ง ชื่อริส ปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า “เหตุใดท่านจึง เข้าหา นาง สนม ของ เสด็จ พ่อ ของ เรา” ⁸ ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า “ข้าพระองค์ เป็น หัว สุนัข หรือ ซึ่ง ทุก วัน นี้ ข้า พระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดง ความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูล เสด็จ พ่อ ของ พระองค์ และ ต่อ พี่ น้อง และ ต่อ มิตร สหาย ของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้นะพระองค์ยัง หาความ ต่อ ข้า พระองค์ ด้วย เรื่อง ผู้หญิง คนนี้” ⁹ ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรง ลุงโทษ อับ เนอร์ และ ให้หนัก ยิ่ง กว่า ¹⁰ คือ ข้า พระองค์ จะ ย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัล

ลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เซบา” ¹¹ และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์ ¹² อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิด ทูลว่า “แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด” และทูลอีกว่า “ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์” ¹³ ดาวิดตรัสว่า “ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีคาบลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมีได้เห็นหน้าเรา” ¹⁴ แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า “ขอมอบมีคาลภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ห่มนไว้ด้วยหนังปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น” ¹⁵ อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีคาลมาจากสามีของเธอ คือปัลทีเอลบุตรชายของลาอิช ¹⁶ แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องให้พลางไป กับเธอจนถึงตำบลบาฮูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า “กลับไปเสียเถิด” และเขาก็กลับไป ¹⁷ อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า “เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน ¹⁸ บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า ‘เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิด ผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา’ ” ¹⁹ อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ ²⁰ อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์

กับคนที่อยู่กับท่าน ²¹ และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า “ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวาง ตามชอบพระทัยของพระองค์” ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ ²² ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ ²³ เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า “อับเนอร์บุตรเนอร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ” ²⁴ แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “พระองค์ทรงกระทำอะไร เช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ ไฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว ²⁵ พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ” ²⁶ เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชื่อสิราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

โยอาบฆ่าอับเนอร์

²⁷ และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแค้นแค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน ²⁸ ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า

“ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไป เป็นนิน্দะต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนออร์ ²⁹ ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิมีสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดขนมปัง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ” ³⁰ นี่แหละโยอาบกับอาบีชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน ³¹ แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบและประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า “จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์” และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคว้นหามศพอับเนอร์ไป ³² เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ ³³ และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า “ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย ³⁴ มือของท่านก็มีไม้ได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีไม้ได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย” และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก ³⁵ แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเซมูเอลให้ดาวิดเสวยพระกระยาหาร เมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิเสธว่า “ถ้าเราล้มรสขนมปังหรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและให้หนักยิ่งกว่า” ³⁶ ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่กษัตริย์ทรงกระทำ ³⁷ ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่า ไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนออร์เสีย ³⁸ กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า “ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านาย และคน

สำคัญยิ่ง คนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล 39 แม้เราได้รับการ
 เจริญเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่ง
 เป็นบุตรของนางเศรฺยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮ
 วาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด”

4

อิชโบเซทถูกฆ่า

1 เมื่ออิชโบเซทราชาโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอ
 ร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อน
 ลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์ 2 ฝ่ายราชาโอรสของซา
 อูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองพลัน คนหนึ่งชื่อ
 บาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริม
 โมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็
 นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย 3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมือ
 งกัทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้) 4 โยนาธานราช
 โอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นง่อย เมื่อมีข่าวเรื่อง
 ซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้า
 ขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลุกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็ก
 นั้นก็หล่นลงและเป็นง่อย ท่านชื่อเมฟีโบเซท 5 ฝ่ายบุตรชาย
 ทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์
 นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิช
 โบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง 6 และเขา
 เข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทง
 พระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป 7 และ
 เมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่
 บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และ
 ประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระ

เศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน ⁸ และเขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ศิระษะของอิชโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้ เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล” ⁹ แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมน ชาวเบเอโรทว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดคือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก ¹⁰ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า ‘ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว’ และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่คิกลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น ¹¹ ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกรื่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ” ¹² และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขา ก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขว่นศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

5

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (1 พศต 11:1-3)

¹ และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรน ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์ ² ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เจ้าจะ

เลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล”³ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล⁴ ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี⁵ ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปี หกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

กรุง เยรูซาเล็ม ถูก ยึด ได้ กลาย เป็น เมือง หลวง ของ ประเทศ (1 พศต 11:4-9)

⁶ กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็มรบกับคนเยบุส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า “แกยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้” ด้วยคิดว่า “ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้”⁷ แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด⁸ ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า “ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบุส คนง่อยและคนตาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร” เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า “อย่าให้คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ”⁹ ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและเรียกที่นั่นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มีโลเข้าไปข้างใน¹⁰ และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์¹¹ อีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาส

ร้างพระราชวังของดาวิด ¹² และดาวิดทรงทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรส และราชธิดาของ ดาวิด ใน กรุง เยรูซาเล็ม (2 ซมอ 3:2-5; 1 พศด 3:1-4)

¹³ ภายหลัง ที่พระองค์เสด็จจาก เฮโบรน ดาวิด ทรงได้ นางสนม และมเหสีจาก เยรูซาเล็ม เพิ่มขึ้นอีก และบังเกิด ราชโอรส และราชธิดา แก่ดาวิด อีก ¹⁴ ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ใน เยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โขบับ นาธัน ซาโลมอน ¹⁵ อิบฮาร์ เอลิชูอา เนเฟก ยาเฟีย ¹⁶ เอลีซา มา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้รบกับคนฟีลิสเตีย (1 พศด 14:8-17)

¹⁷ เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง ¹⁸ ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม ¹⁹ และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า “จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่” ²⁰ ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส” เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม ²¹ และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย ²² คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ²³ และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮ

วาท์ พระองค์ตรัสว่า “เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหม่อน²⁴ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย”²⁵ และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบาถึงเกเซอร์

6

ดาวิดต้องการนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ดาวิด ทรง รวบรวม บรรดา คน อิสราเอล ที่ คัด เลือก แล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน ² และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ ³ และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทห์กับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาบีนาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น ⁴ และนำออกมาจากเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาหิโย เดินนำหน้าหีบ ⁵ ดาวิดกับวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเรื่งกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ ⁶ และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อุสซาทห์ก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะว้าวสะตุต ⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาทห์ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่

นั้น เพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า ⁸ และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออูสซาทห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอูสซาทห์ จนถึงทุกวันนี้ ⁹ ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า “หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร” ¹⁰ ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัท ¹¹ หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่โอเบดเอโดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม (1 พศต 15:25-29; 16:1)

¹² มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ครัวเรือนของโอเบดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า” ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบดเอโดมถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี ¹³ และเมื่อผู้ที่หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวิวกับลูกวัวอ้วน ¹⁴ และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสดกกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโปด ผ้าปานคาดอยู่ที่พระองค์ ¹⁵ ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร ¹⁶ และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมิ่นประมาท ¹⁷ เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮ

วาท้เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁸ และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁹ และทรงแจกขนมปังคนละแผ่นเนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชายแล้ว ประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน²⁰ และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า “วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เดียวนะ เพคะ ที่ทรง ถอด ฉลอง พระองค์วันนี้ท่ามกลาง สายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก่ผ้าอย่าง ไม่มีความ ละอาย”²¹ และดาวิด ตรัสตอบ มี คาลว่า “เป็นงานที่ ถวาย ต่อ พระพักตร์ พระเย โฮวาห์ผู้ทรง เลือก เราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรง แต่ง ตั้ง ให้ เรา เป็น เจ้า เหนืออิสราเอล ประชาชนของ พระเย โฮวาห์ และเราจึงจะรำเริง ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์²² เราจะถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีก ให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขาถือว่ามียศเกียรติ”²³ เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

7

ดาวิดปรารณาสั่งสร้างพระวิหาร (1 พศด 17:1-3)

1 อยู่มา เมื่อ กษัตริย์ ประทับ ใน พระราชวัง ของ พระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกุรอบด้าน² กษัตริย์ตรัสกับนาถันผู้พยากรณ์ว่า “ดูซิ เราอยู่

ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน”
 3 และนาถันทูลกษัตริย์ว่า “ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์”

ราชอาณาจักรของดาวิดจะดำรงอยู่เป็นนิตย์

4 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาถันว่า 5 “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ 6 เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา 7 ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขา เลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา หรือว่า ‘ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา’ 8 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา 9 เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินหันเจ้า และเรากระทำให้เจ้า มีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก 10 และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา 11 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัส

แก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ ¹² เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ¹³ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ¹⁴ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการ เขี่ยน แห่งบุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ ¹⁵ แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า ¹⁶ ราชวงศ์ของเจ้า และอาณาจักรของเจ้า จะดำรง อยู่ ต่อ หน้า เจ้า อย่างมั่นคง เป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์' ” ¹⁷ นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น และตามนิมิตนี้ทั้งหมด

ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน (1 พศด 17:16-27)

¹⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์และกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์ เป็นผู้ใด เล่า และวงศ์วาน ของ ข้า พระองค์ เป็นผู้ใด พระองค์ จึง ทรง นำ ข้า พระองค์ มา ไกล ถึง แค่นี้ ¹⁹ โอ ข้า แต่องค์พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า แต่ก็เป็น สิ่ง เล็ก น้อย ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ และพระองค์ ทรง ลั่น พระวาจา ถึง ราชวงศ์ ของ ผู้รับ ใช้พระองค์ใน อนาคต อัน ไกล ที่ จะ มา ถึง นั้น โอ ข้า แต่องค์พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า และนี่ เป็น ธรรมดา ของ มนุษย์หรือ ²⁰ ดาวิด จะกราบทูล ประการ ใด อีก ต่อ พระองค์ ได้เล่า ข้า แต่องค์พระผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า พระองค์ทรง รู้จัก ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ ²¹ ที่พระองค์ทรง

กระทำให้ยิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบ ก็เพราะเหตุพระวาทะของพระองค์ และตามชอบพระทัยของพระองค์ ²² โอ ข้า แต่ พระ เย โห วาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่ง สสารพืด ที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ยิน มา ²³ ประชาชนใน โลก นี้ จะ เหมือน อิสราเอล ประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้ เป็น ประชาชน ของ พระองค์ กระทำให้ พระนาม ของ พระองค์ มี เกียรติ และทรงกระทำให้ยิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำให้ นำสะพริงกล้วเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้า ประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ ออก จากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดา พระ ของ เขา ²⁴ ด้วย ว่า พระองค์ ทรง สถาปนา อิสราเอล ประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เอง เป็น นิตย์ ข้า แต่ พระ เย โห วาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้า ของ เขา ทั้ง หลาย ²⁵ โอ ข้า แต่ พระ เย โห วาห์พระเจ้า บัดนี้พระ วา ทะ ซึ่ง พระองค์ ทรง ลั่น ออก มา เกี่ยว กับ ผู้รับ ใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของ เขา ขอทรงดำรง ซึ่ง พระ วา ทะ นั้น ให้ ถาวร เป็น นิตย์ และ ทรง กระทำ ดัง ที่พระองค์ทรงลั่นพระวาจาไว้ ²⁶ ขอพระนามของพระองค์ เป็นที่ สรรเสริญ อยู่เป็น นิตย์ว่า ‘พระ เย โห วาห์จอม โยธา ทรง เป็น พระ เจ้า เหนืออิสราเอล’ และราชวงศ์ดาวิด ผู้รับ ใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ²⁷ โอ ข้า แต่ พระ เย โห วาห์ จอม โยธา พระเจ้า ของ อิสราเอล เพราะ ว่า พระองค์ได้ทรง สำแดง แก่ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ว่า ‘เรา จะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า’ เพราะ ฉะนั้น ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ จึง กล่าว หาญ ที่ จะ วิงวอน ด้วย คำ อธิษฐาน นี้ ต่อ พระองค์ ²⁸ โอ ข้า แต่องค์พระ ผู้ เป็น เจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรง เป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาตะของพระองค์เป็น ความ

จริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ²⁹ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยการพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรง อยู่ต่อ พระพักตร์พระองค์เป็น นิตย์ โอ ข้า แต่องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า พระเจ้า พระองค์ทรง ลั่น พระวาจา เช่น นั้น แล้ว และด้วยพระพรของ พระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์”

8

ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

¹ อยู่มา ภายหลัง ดาวิด ทรง โจม ติ คน ฟี ลี ส เตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเธกัธมาที่ได้อาจมือ คน ฟี ลี ส เตีย ² พระองค์ทรง ชนะ โม อับ ทรง วัด เขา ด้วย เชือก วัด คือ บัง คับ ให้ เรียง ตัว เข้า แถว นอน ลง ที่ พื้น ดิน ทรง วัด ดู แล้ว ให้ ประหาร เสีย สอง แถว และ ไว้ชีวิต เต็ม หนึ่ง แถว คน โม อับ ก็ เป็น ไพร่ ของ ดาวิด และได้ นำ เครื่องบรรณาการ มา ถวาย ³ ดาวิด ทรง รบ ชนะ ฮา ตัด เอ เซอร์ โอ รส เร โหบ กษัตริย์ เมือง โค บาห์ เมื่อ เสด็จ ไป พื้น อานาจ ของ พระองค์ ที่ แม่ น้ า ยู เฟร ตี ส ⁴ และ ดาวิด ทรง ยึด รร บ หนึ่ง พัน คน พล ม้า เจ็ด ร้อย คน ทหาร รบ สอง ห้า มื่น คน และ ดา วิด รับ สั่ง ให้ ตัด เอ็น ขา ม้า รร บ เสีย ให้ หหมด เหลือ ไว้ ให้ พ่อ แก่ รร บ หนึ่ง ร้อย คน ⁵ และ เมื่อ คน ซี เรีย ชาว เมือง ดา มัส กัส มา ช่วย ฮา ตัด เอ เซอร์ กษัตริย์ เมือง โค บาห์ ดาวิด ทรง ประหาร คน ซี เรีย เสีย สอง ห้า มื่น สอง พัน คน ⁶ แล้ว ดา วิด ทรง ตั้ง ทหาร ประจำ ป้อม ไว้ เห็น คน ซี เรีย ชาว เมือง ดา มัส กัส หลาย กอง และ คน ซี เรีย ก็ เป็น พล ไพร่ ของ ดาวิด และ นำ เครื่องบรรณาการ ไป ถวาย พระ เย โห วาห์ ทรง ประทาน ชัย ชนะ แก่ ดาวิด ไม่ว่า จะ ไป รบ ณ ที่ ไດๆ ⁷ และ ดา วิด ทรง นำ โล่ ทองคำ ที่ ข้าราชการ ทหาร ของ ฮา ตัด เอ เซอร์ ถือนั้น ไป ยัง กรุง

เยรูซาเล็ม⁸ และกษัตริย์ดาวิดทรงริบทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาตัดเอเซอร์⁹ เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยิวว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาตัดเอเซอร์¹⁰ โทอิกก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาตัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาตัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิก และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย¹¹ สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมามอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมามอบถวาย¹² คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลข และจากของที่ริบมาจากฮาตัดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโคบาค¹³ เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลื้อหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป¹⁴ และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด¹⁵ ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น¹⁶ และโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ¹⁷ ศาโดกบุตรชายอาหิทูบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และเสไรอาห์เป็นราชาเลขา¹⁸ และเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนแคเรธและคนเปเลท และบรรดาราชาโอรสของดาวิดเป็นประมุข

9

ดาวิดกับเมฟีโบเชท

¹ ดาวิดรับสั่งว่า “วงศ์วานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้าง หรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้นั้น โดยเห็นแก่โยนาธาน” ² มีมหาดเล็กในวงศ์วานซาอูลคนหนึ่งชื่อคิบบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิด และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าคือคิบบาหรือ” เขาทูลตอบว่า “ข้าพระองค์คือคิบบาพะยะค่ะ” ³ กษัตริย์จึงตรัสว่า “ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา” คิบบากราบทูลกษัตริย์ว่า “ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาเป็นง่อยพะยะค่ะ” ⁴ กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า “เขาอยู่ที่ไหน” คิบบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร์ พะยะค่ะ” ⁵ แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์ ⁶ เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิด และชบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า “เมฟีโบเชทเอ๋ย” เขาทูลตอบว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์” ⁷ และดาวิดตรัสกับท่านว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป” ⁸ และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ไต่เกล้า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้” ⁹ แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกคิบบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า “บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูล และของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน

เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว ¹⁰ ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้า และเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป” ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน ¹¹ แล้วศิบบา จึง กราบ ทูล กษัตริย์ว่า “ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ” กษัตริย์ได้ตรัสว่า “เมฟีโบเชทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์” ¹² เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นนมहाดเล็กของเมฟีโบเชท ¹³ ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

10

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (1 พศต 19:1-19)

¹ อยู่มา ภาย หลัง กษัตริย์แห่ง คน อัม โมน ก็สิ้นพระชนม์ และ ฮา นูน ราชโอรส ได้เสวย ราช สมบัติแทน ² ดาวิด จึง ตรัสว่า “เราจะแสดง ความเมตตาต่อฮา นูนราชโอรสของ นานาฮาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา” ดาวิด จึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่อง ราช บิดาของท่าน และข้าราชการของ ดาวิดก็เข้ามา ใน แผ่น ดิน ของ คน อัม โมน ³ แต่บรรดา เจ้านาย ของ คน อัม โมน ทูล ฮา นูน เจ้านาย ของ ตนว่า “พระองค์ดำริว่า ดาวิด ส่ง ผู้เล่าโลม มาหา พระองค์ เพราะนับถือ พระราช บิดา ของ พระองค์ เช่น นั้น หรือ ดาวิด มิได้ส่ง ข้าราชการ มา เพื่อ ตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอก

หรือ” 4 อาณูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป 5 เมื่อมี คนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า “จงพัก อยู่ที่เมือง เยรีโค จนกว่า เครา ของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึง ค่อย กลับ มา” 6 เมื่อ คน อัมโมนเห็นว่า เขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมือง โคบาค์ เป็นทหารราบ จำนวน สองหมื่น คน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิซโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน 7 เมื่อดาวิดทรงได้ยิน เช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคนแกล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป 8 ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมืองฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโคบาค์และชาวเมืองเรโอบ กับคนเมืองอิซโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก 9 เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนี้ชนะอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึง คัด เอาบรรดา คนอิสราเอลที่ สรรไว้แล้ว จัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย 10 ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้น เข้าต่อสู้กับ คนอัมโมน 11 ท่านกล่าวว่า “ถ้า กำลัง คนซีเรีย แข็ง เหลือ กำลัง ของเรา เจ้าจง ยกไป ช่วยเรา แต่ ถ้า กำลัง คนอัมโมน แข็ง เกิน กำลัง ของเจ้า เรา จะ ยก มา ช่วย เจ้า 12 จง มีความ กล้าหาญ เกิด ให้เรา เป็น ลูก ผู้ชาย เพื่อ ชนชาติของเรา และเพื่อ หัวเมือง แห่งพระเจ้าของเรา และ ขอ พระ เยโฮวาห์ ทรง กระทำ ตาม ที่พระองค์ทรง เห็น ชอบ เกิด” 13 ตั้ง นั้น โยอาบ กับ ประชาชน ที่อยู่ กับท่าน ก็ยก เข้า ใกล้เคียง กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา 14 เมื่อ

คนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบิซัย เข้าไปในเมือง แล้วโยอาบ ก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมา ยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁵ ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน ¹⁶ ฝ่ายฮาตัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลามา มีโซบัคแม่ทัพของฮาตัดเอเซอร์ เป็นผู้นำหน้า ¹⁷ เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอล ทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาถึงตำบลเฮลามา และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์ ¹⁸ คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น ¹⁹ และเมื่อบรรดาภักษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาตัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

11

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

¹ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภักษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อม กับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม ² อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้น สวยงามมาก ³ ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า “หญิงคนนี้ ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม

ภรรยาของอุรีอาห์ คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะคะ” 4 ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอคืนนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน 5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว” 6 ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า “จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา” โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด 7 เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่า โยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร 8 แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย” อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้ 9 แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน 10 เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า “อุรีอาห์มิได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะคะ” ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า” 11 อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า “หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้านไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์ เช่นนั้นหรือ พะยะคะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิต อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย” 12 แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “วันนี้ก็ค้างเสียที่นี้เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้น และในวันรุ่งขึ้น 13 ดาวิดทรงเชิญเขา

มา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน ¹⁴ ต่อมา ครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึง โยอาบ และทรงฝากไปในมือของอูรีอาห์ ¹⁵ ในลายพระหัตถ์นั้นว่า “จงตั้งอูรีอาห์ให้เป็นกองหน้า เข้าสู้รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย” ¹⁶ อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเผ่าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อูรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก ¹⁷ คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย ¹⁸ โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด ¹⁹ ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว ²⁰ ถ้ากษัตริย์กริ้ว และตรัสถามเจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนัก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยังออกมาจากกำแพง’ ²¹ ใครฆ่าอาบิเมเลคบุตรเยรูบเบเซท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินโม้ก่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเเบเศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง’ แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า ‘อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย’” ²² ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่ง เขาให้มากราบทูล ²³ ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า “ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง ²⁴ แล้วทหารธนูก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย” ²⁵ ดาวิดก็

รับสั่ง ผู้สื่อข่าวสารนั้นว่า “เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า ‘อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือก ว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้’ เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย” ²⁶ เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง ²⁷ เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้ว ดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

12

ดาวิดกลับใจเสียใหม่

¹ พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า “ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน ² คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัว เป็นอันมาก ³ แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา ⁴ ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียตายเป็นจะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน” ⁵ ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ ⁶ และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต” ⁷ นาธันจึงทูลดาวิดว่า “พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเย

โฮวาท้พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล ⁸ และเราได้มอบวงศัวานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศัวานอิสราเอลและวงศัวานยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าเท่านั้นยังไม่พอ เราจะเพิ่มให้อีกเท่านั้น ⁹ ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาท้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เภรรยาของเขา มา เป็น ภรรยา ของ ตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของ คนอัมโมน ¹⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์ มา เป็น ภรรยา ของเจ้า ¹¹ พระเยโฮวาท้ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากคริวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย ¹² เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้น และอย่างเปิดเผย’ ¹³ ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า “เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาท้แล้ว” และนาธันกราบทูลดาวิดว่า “พระเยโฮวาท้ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม ¹⁴ อย่่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาท้มีโอกาสดเหยียดหยามได้ ราชนบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต” ¹⁵ แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาท้ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประจวบหนั ¹⁶ ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดา

วิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืน
ยังรุ่ง ¹⁷ บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุก
ขึ้นมาขึ้น เข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงจะทูล เชิญให้พระองค์ทรงลุก
จากพื้นดิน แต่พระองค์หา ทรง ยอม ไม่ หรือ หา ทรง รับ
ประทานกับเขาทั้งหลายไม่ ¹⁸ อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมาร
นั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้า
กราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า
“ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์
พระองค์หาทรง ฟัง เสียง ของ เรา ไม่ แล้ว เราทั้งหลายอาจ
จะ กราบ ทูล ได้ อย่างไร ว่า พระ กุมาร นั้น สิ้นพระชนม์แล้ว
พระองค์ก็จะ กระทำ อันตราย ต่อ พระองค์เอง ” ¹⁹ แต่เมื่อ
ดาวิด ทอด พระเนตร เห็น ข้าราชการ กระซิบ กระซิบ กัน
อยู่ ดาวิด เข้า พระทัย ว่า พระ กุมาร นั้น สิ้นพระชนม์แล้ว
ดาวิด จึง รับสั่ง ถาม ข้าราชการ ของ พระองค์ว่า “เด็ก นั้น
สิ้นชีวิต แล้ว หรือ” เขา ทูล ตอบ ว่า “สิ้น ชีวิต แล้ว พะ ยะ
คะ” ²⁰ แล้ว ดาวิด ทรง ลุก ขึ้น จาก พื้น ดิน ขำระ พระ กาย
โซโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนิน
เข้าไป ใน พระ นิเวศ ของ พระ เย โห วาห์ และ ทรง นมัสการ
แล้ว เสด็จ ไป สู่ พระราชวัง ของ พระองค์ รับสั่ง ให้ นำ พระ
กระยาหาร มา เขาก็ จัด พระ กระยาหาร ให้พระองค์เสวย
²¹ ข้าราชการ จึง ทูล ถาม พระองค์ว่า “เป็น ไฉน พระองค์
ทรง กระทำ เช่น นี้ พระองค์ทรง อด พระ กระยาหาร และ
กันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระ
กุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรง ลุก ขึ้น เสวยพระ
กระยาหาร” ²² พระองค์รับสั่งว่า “เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เรา
อดอาหาร และ ร้องให้ เพราะ เรา ว่า ‘ใคร จะ ทราบ ได้ ว่า
พระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือ
ไม่’ ²³ แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะ

ทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มิแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เขาจะกลับมาหาเราหาไม่ได้”

การกำเนิดของซาโลมอน

²⁴ ฝ่ายดาวิดทรงเส้าโลมใจบัทเซบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน ²⁵ และทรงใช้นาธานผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยติดียาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

ดาวิดกับโยอาบชนะเมืองรับบาห์ (1 พศต 20:1-3)

²⁶ ฝ่ายโยอาบ ลู้รบ กับ เมือง รับ บาห์ ของ คน อัม โมน และยึดราชธานีไว้ได้ ²⁷ และโยอาบได้ส่ง ผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้สู้รบ กับ กรุง รับ บาห์ และข้าพระองค์ตีได้เมือง ที่มีแม่น้ำ มาก หลาย นั้น แล้ว ²⁸ ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกือบกว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์” ²⁹ ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลาย เข้า ด้วย กัน ยก ไป ยัง เมือง รับ บาห์ และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้ ³⁰ ทรงริบมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้น เป็นทองคำหนักหนึ่ง ตะ ลัน ต์ ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก ³¹ ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อม กับพลทั้งสิ้น

13

อัมโนนข่มขืนนางสาวทามาร์

¹ ต่อ มา ภาย หลัง ฝ่าย อับ ซา โลม ราชโอรส ของ ดาวิดมีขนิษฐา องค์หนึ่ง รูปโฉม สะคราญ ชื่อ ทามาร์ และอัมโนน ราชโอรส ของ ดาวิดก็รัก เธอ ² ด้วยเหตุ ทามาร์ นี้องหญิง นี้ จิตใจ ของ อัมโนน ก็ถูก ทรมาน จนถึงกับ ล้ม ป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไร กับ เธอ ก็ยากนัก ³ แต่อัมโนน มีสหาย คนหนึ่ง ชื่อ โยนาตัมบุตรชายของซีเมอห์เชษฐาของดาวิด โยนาตัมนั้น เป็น คน เจ้าปัญญา ⁴ จึง ทูล ถาม ว่า “ข้า แต่ ราชโอรส ของ กษัตริย์ ไฉน ทูล กระหม่อม จึง ชม เขา อยู่ทุก เช้าๆ จะ ไม่ บอก ให้ เกล้าช ทราบ บ้าง หรือ” อัมโนน ตอบ เขา ว่า “เรา รัก ทามาร์ นี้องหญิง ของ อับ ซา โลม ออนุชา ของ เรา” ⁵ โยนาตัม จึง ทูล ท่าน ว่า “ขอ เชิญ บรรทม บน พระแท่น แสร้ง กระทำ เป็น ประชวร และ เมื่อ เสด็จ พ่อ มา เยี่ยม ทูล กระหม่อม ขอ กราบ ทูล ว่า ‘ขอ โปรด รับ สั่ง ทามาร์ นี้องหญิง มา ให้ อาหาร แก่ ข้า พระองค์ ให้ มา เตรียมอาหาร ต่อ สายตา ข้า พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ จะ ได้ เห็น และ ได้ รับ ประทาน จาก มือ ของ เธอ’” ⁶ อัมโนน จึง บรรทม แสร้ง ทำ เป็น ประชวร เมื่อ กษัตริย์ เสด็จ มา เยี่ยม อัมโนน ก็ ทูล กษัตริย์ ว่า “ขอ โปรด ให้ ทามาร์ นี้องหญิง มา ทำ ขนมห สัก สอง อัน ต่อ สายตา ข้า พระองค์ เพื่อ ข้า พระองค์ จะ ได้ รับ ประทาน จาก มือ ของ เธอ” ⁷ ดาวิด ทรง ใช้ คน ไป หา ทามาร์ ที่ วัง รับ สั่ง ว่า “ขอ จง ไป ที่ บ้าน ของ อัมโนน ที่ ของ เจ้า และ เตรียมอาหาร ให้ เขา รับ ประทาน” ⁸ ทามาร์ ก็ ไป ยัง วัง ของ อัมโนน เชษฐา ของ เธอ ที่ ที่ เขา บรรทม อยู่ เธอ ก็ หยิบ แป้ง มานวด ทำ ขนมห ต่อ สายตา ของ เชษฐา แล้ว ปิ้ง ขนมห นั้น ⁹ และ เธอ ก็ ยก กระทะมา เท ออก ต่อ หน้า เชษฐา แต่ อัม

โนน ก็ไม่ทรง เสวย กล่าว ว่า “ให้ทุก คน ออก ไป เสีย ให้ พัน เรา” ทุก คน ก็ ออก ไป ¹⁰ อัมโนน ก็ รับ สั่ง กับ ทา มาร ว่า “จง เอา อาหาร เข้า มา ใน ห้อง ใน เพื่อ พี่ จะ ได้ รับ ประทาน จาก มือ ของ น้อง” ทา มาร ก็ นำ ขนม ที่ เธอ ทำ นั้น เข้า ไป ใน ห้อง เพื่อ ให้ แก่ อัมโนน เชษฐา ¹¹ แต่ เมื่อ เธอ นำ ขนม มา ใกล้ เพื่อ ให้ ท่าน รับ ประทาน ท่าน ก็ จับ มือ เธอ ไว้ รับ สั่ง ว่า “น้อง ของ พี่ เข้า มา นอน กับ พี่ เถิด” ¹² เธอ จึง ตอบ ท่าน ว่า “ไม่ ได้ ดอก พระ เชษฐา ขอ ย่า บัง คับ น้อง เลย สิ่ง อย่าง นี้ เขา ไม่ กระทำ กัน ใน อิสราเอล ขอ ย่า กระทำ การ โฉด เกลา อย่าง นี้ เลย ¹³ ฝ่าย หม่อมฉัน หม่อมฉัน จะ เอา ความ อาย ไป ชอน ไว้ ที่ ไหน ฝ่าย ท่าน เล่า ท่าน จะ เป็น เหมือน คน โฉด เกลา คน หนึ่ง ใน อิสราเอล เพราะ ฉะนั้น บัด นี้ ขอ ทูล กษัตริย์ พระ องค์ คง จะ ไม่ หวง หม่อมฉัน ไว้ ไม่ ให้ ท่าน” ¹⁴ แต่ ท่าน ก็ หา ฟัง เสีย เธอ ไม่ ด้วย ท่าน มี กำลัง มากกว่า จึง ช่ม ชืน และ นอน ร่วม กับ เธอ ¹⁵ ต่อ มา อัมโนน เกลียด ชัง เธอ ยิ่ง นึก ความ เกลียด ชัง ครั้ง นี้ ก็ มาก ยิ่ง กว่า ความ รัก ซึ่ง ท่าน ได้ รัก เธอ มา ก่อน และ อัมโนน รับ สั่ง กับ เธอ ว่า “จง ลุก ขึ้น ไป” ¹⁶ แต่ เธอ ตอบ ท่าน ว่า “อย่า เลย พระ เชษฐา ที่ จะ ชับ เล้ หม่อมฉัน ไป ครั้ง นี้ นั้น ก็ เป็น ความ ผิด ใหญ่ ยิ่ง กว่า ที่ พระ เชษฐา ได้ ทำ กับ น้อง มา แล้ว” แต่ ท่าน หา ได้ เชื่อ ฟัง เธอ ไม่ ¹⁷ ท่าน จึง เรียก มหาดเล็ก ที่ ปรนนิบัติ อยู่ สั่ง ว่า “จง ไล่ ผู้ หญิง คน นี้ ให้ ออก ไป พัน หน้า ของ ข้า แล้ว ปิด ประตู ไล่ กลอน เสีย” ¹⁸ เธอ สวม เสื้อ ยาว หลาก สี ที่ ราช ธิดา พรหม จารี ของ กษัตริย์ สวม กัน มหาดเล็ก ของ ท่าน จึง ไล่ เธอ ออก ไป และ ไล่ กลอน ประตู เสีย ¹⁹ ทา มาร ก็ เอา ชี ้ เกล้า ใส ที่ ศิระ ษะ ของ เธอ และ ฉีก เสื้อ ยาว หลาก สี ที่ เธอ สวม อยู่ นั้น เสีย เอา มือ กุม ศิระ ษะ เติ น พลา ง ร้อง ครวญ ไป พลา ง ²⁰ อับ ซา โลม เชษฐา ของ เธอ ก็ กล่าว กับ เธอ ว่า “อัมโนน เชษฐา ได้ อยู่ กับ น้อง หรือ เปล่า แต่ น้อง เอ๊ย บัด นี้ น้อง จง นิ่ง

เสีย เกิด เพราะเขา เป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้นะเลย” ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวตายในวังของอับซาโลมเชษฐา ²¹ เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก ²² แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่าน

อับซาโลมฆ่าอัมโนน

²³ ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาไซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น ²⁴ อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์” ²⁵ แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า “ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้เราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ” อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยพระพรให้ ²⁶ อับซาโลมจึงกราบทูลว่า “ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด” และกษัตริย์ตรัสถามว่า “ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย” ²⁷ แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย ²⁸ แล้วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า “จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนพลัดพลินด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า ‘จงตีอัมโนน’ เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างกลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญ และเป็นคนเก่งกล้าเถิด” ²⁹ และมหาดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อมของ

แต่ละองค์หนีไปสิ้น ³⁰ ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า “อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว”

³¹ กษัตริย์ทรงลุกขึ้น ฉีกฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ ³² แต่โยนาดับบุตรชายซีเมอาห์เชษฐาของดาวิด กราบทูลว่า “ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลม เรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว ³³ ฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว” ³⁴ แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเฝ้าหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆ ภูเขา ซึ่งอยู่ข้างหลังเขา ³⁵ โยนาดับจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น” ³⁶ อยู่มาเมื่อเขาพุดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องให้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องให้สะอึกสะอื้นด้วย

อับซาโลมหนีไปยังเมืองเกชูร์

³⁷ อับซาโลมได้หนีไป เข้า เฝ้าทัลมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า ³⁸ ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี ³⁹ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอม

พระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนน นั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

14

โยอาบนำอับซาโลมให้กลับมาคืนดีกันกับดาวิด

¹ ฝ่าย โย อาบ บุตร ชาย ของ นาง เศ รุ ยาร์ ทราบ ว่า กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม ² โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า “ขอจงแสวงหาเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว ³ จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์” แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น ⁴ เมื่อหญิงชาวเทโคามาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ขบหน้าลงถึงดิน ถวายบังคม แล้วกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณา คุณเป็นที่พึง” ⁵ กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า “เจ้ามีเรื่องอะไร” นางกราบทูลว่า “หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามิตายเสียแล้ว ⁶ สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย ⁷ ดูกฎหมายที่ทั้งสิ้นรุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า ‘จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัว มาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย’ ดั่งว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้น เสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย” ⁸ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า “ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า” ⁹ หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของ

หม่อมฉัน ขอให้ความชั่ว ช้า ตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วาน บิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย”¹⁰ กษัตริย์ตรัสว่า “ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไร แก่เจ้า จงพาเขา มาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย”¹¹ นางก็กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ขอ กษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลहितจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน” พระองค์ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสัก เส้นเดียว จะไม่ตกลงถึงดิน”¹² แล้วหญิงนั้น กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์ กราบทูลอีกสัก คำหนึ่ง แก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน” พระองค์ตรัสว่า “พูดไป”¹³ หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า “เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัส เช่นนี้ กษัตริย์ทรง กล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรง นำ ผู้ถูก เนรเทศ กลับสู่ พระราชสำนัก¹⁴ คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรง เลือกลงโทษ ผู้ใด แต่ทรง ดำริ หาหนทาง ไม่ให้ผู้ที่ถูก เนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง¹⁵ ฉะนั้นบัดนี้ที่หม่อมฉันมากราบทูล เรื่องนี้ ต่อ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนผู้หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์ คิดว่า ‘หม่อมฉันจะกราบทูล กษัตริย์ หวังว่า กษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์’¹⁶ ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉัน เสียจากมรดกของพระเจ้า’¹⁷ และสาวใช้ของ

พระองค์ คิดว่า ‘ขอให้พระดาร์ส ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ พระองค์ ทรง สถิตกับ พระองค์เถิด”¹⁸ แล้วกษัตริย์ทรง ตอบ หญิง นั้นว่า “สิ่งใด ที่ เรา จะ ถาม เจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ” ผู้หญิงนั้น กราบทูลว่า “ขอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจง ตรัสเถิด”¹⁹ กษัตริย์จึง ตรัสถามว่า “ในเรื่องทั้ง สิ้น นี้ มีมือของ โยอาบ เกี่ยวข้อง กับ เจ้า ด้วย หรือ เปล่า” หญิงนั้น ทูลตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรง พระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใคร หลบ หลีก พระดาร์ส ของกษัตริย์เจ้านายของ หม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบ ผู้รับใช้ของพระองค์นั้น แหละให้หม่อมฉัน กราบทูล เขา เป็นผู้ สอน คำ กราบทูล แก่หม่อมฉันสาวใช้ ของ พระองค์²⁰ โยอาบ ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ได้กระทำ เช่นนี้ก็เพื่อจะ เปลี่ยน โฉมหน้า ของ เหตุการณ์ แต่เจ้านายของ หม่อมฉัน ทรง มี พระ สติปัญญา ดัง สติ ปัญญา แห่ง ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ”

อับซาโลมได้รับการยกโทษ

²¹ กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า “ดูเถิด เราอนุวัติตามคำขอ นี้แล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่ม คนนั้นกลับมา”²² โยอาบ ก็ ชบ หน้า ลงถึงดิน และ น้อม ตัว ลง แล้ว โมทนา พระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของ ข้า พระองค์ วัน นี้ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ ทราบ ว่า ข้า พระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ใน ประการ ที่กษัตริย์ทรง ทำให้บรรลุดตาม คำ ทูล ขอ ของ ผู้รับ

ใช้ของพระองค์”²³ โยอาบ จึง ลุก ขึ้น ไป ยัง เมือง เกชูร์ และ พาอับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม²⁴ และกษัตริย์รับสั่งว่า “ให้เขาไปอยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา” อับซาโลมก็ ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

²⁵ ในบรรดาอิสราเอลหา มีผู้ใด รูปงาม น่าชม อย่าง อับซาโลม ไม่ ในตัวท่าน ตั้งแต่ ฝ่าเท้า จนถึง กระจม่อม ไม่มีตำหนิเลย²⁶ เมื่อท่าน ตัดผม (ท่าน เคย ตัดผม สั้น ปีทุกปี เพราะผมหนัก แล้วท่านก็ ตัด เสีย) ท่าน ก็ ชั่ง ผม ของ ท่าน ได้หนักสองร้อยเซเชลตามพิภัดหลวง²⁷ มีบุตรชายสามคน เกิดแก่อับซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม²⁸ อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม ได้ สอง ปีเต็ม โดย มิได้เข้า เฝ้า เฉพาะ พระ พักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วอับซาโลม ก็ให้ไป ตาม โยอาบ จะ ใช้ให้เข้า ไป เฝ้า กษัตริย์ แต่โยอาบไม่ ยอม มาหา ท่าน ท่าน ก็ใช้คน ไป ครั้ง ที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน³⁰ ท่านจึงสั่งมหาดเล็ก ของท่านว่า “ดูซิ นาของโยอาบอยู่ ถัด นาของเรา เขามี ข้าวบาร์เลย์ที่นั่น จงเอาไฟเผาเสีย” มหาดเล็กของอับซาโลมก็ ไปเอาไฟเผา นา³¹ โยอาบก็ลุกขึ้น ไปหาอับซาโลม ที่วังของท่าน ถามท่านว่า “ทำไม มหาดเล็ก ของท่าน จึงเอาไฟเผา นาของหม่อมฉัน”³² อับซาโลม ตอบ โยอาบว่า “ดูเถิด เราส่ง คน ไปบอกท่านว่า ‘มานี้เถิด เราจะส่งท่าน ไปหากษัตริย์ทูลว่า “ให้ข้าพระองค์ มาจาก เกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้า เฉพาะ พระ พักตร์กษัตริย์”’ ถ้าเรามี ความ ชั่วช้า ประการใด ก็ขอพระองค์ ทรงประหารเราเสีย”³³ โยอาบจึง เข้า ไป เฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม

ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มกายลงชบหน้าลงถึงดินต่อ
พระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจูบอับซาโลม

15

อับซาโลมจูงใจประชาชนตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์

1 อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับ
ทหารวิ่งนำหน้าห้าสิบลูก 2 อับซาโลมตื่นบรรทมแต่เช้า
ตรูไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะ
ถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้นถาม
ว่า “เจ้ามาจากเมืองไหน” และเมื่อเขาทูลตอบว่า “ผู้รับ
ใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล” 3 อับซาโลม
จึงจะบอกเขาว่า “ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูก ต้อง
แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า” 4 อับซาโลม
เคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า “โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดิน
นี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสิน
ให้ความยุติธรรมแก่เขา” 5 เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบ
ถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจูบ
เขา 6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มา
เฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคน
อิสราเอลอย่างนี้

อับซาโลมกบฏต่อดาวิด

7 ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอ
โปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่
เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์
8 เพราะว่าคุณรับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ เมื่อครั้งอยู่
ในเมืองเกซร์ประเทศซีเรียว่า ‘ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรด

นำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะ
 ปราบนิบัติพระเยโฮวาห์”⁹ กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า “จงไป
 เป็นสุขเถิด” ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน¹⁰ แต่อับซา
 โลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า “ท่านทั้งหลาย
 ได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า ‘อับซาโลมเป็นกษัตริย์
 ที่กรุงเฮโบรน’”¹¹ มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลม
 จากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกัน
 ฉะฉานหาทราบเรื่องอะไรไม่¹² ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตว
 บูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาทิสเฟลชาวกิโหลห์ที่ปรึกษา
 ของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโหลห์ การที่คบคิดกันนั้นก็
 เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝึกใฝ่อยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

¹³ ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า “ใจของคน
 อิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว”¹⁴ แล้วดาวิดรับสั่ง
 แก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า “จง
 ลุกขึ้นให้เราหนีไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซา
 โลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดย
 เร็ว และนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วย
 คมดาบ”¹⁵ ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า
 “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่ง
 กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ”¹⁶
 กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนัก
 ของพระองค์ด้วย เว้นแต่นาง สนม สิบ คน กษัตริย์ได้ทรง
 ละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง¹⁷ กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็
 ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล
¹⁸ บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคน
 เคะเรี และ คน เป เลท กับ คน กัท หก ร้อย คน ที่ติดตามพ

ระองค์ มาจาก เมืองกัท ได้เดินผ่าน พระพักตร์กษัตริย์ไป
 19 กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิตทัยคนกัทว่า “ทำไมเจ้าจึงไปกับเรา
 ด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์
 เจ้าเป็นแต่คนต่างดาว และถูกเนรเทศมาด้วย 20 เจ้าเพิ่ง
 มาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไป มา กับเรา
 หรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพ่
 น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับ
 เจ้าเถิด” 21 แต่อิตทัยทูลตอบกษัตริย์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรง
 พระชนม์อยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
 ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
 เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับ
 ใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย” 22 ดาวิดก็รับสั่งกับอิตทัย
 ว่า “จงผ่านไปเถิด” อิตทัยชาว เมืองกัท จึง ผ่าน ไป พร้อม
 กับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก 23 เมื่อพล
 ทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องไห้เสียงดัง
 กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้า
 ทางไปถิ่นทุรกันดาร 24 และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วย พร้อมกับ
 คนเลวีทั้งสิ้น หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขา
 วางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมาจนประชาชน
 ออกจากเมืองไปหมด 25 แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า “จง
 หามหีบ ของ พระเจ้า กลับ เข้าไป ใน เมือง เถิด หากว่า เรา
 เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะ
 ทรง โปรด นำ เรา กลับ มา อีก และ สำแดง ให้ ข้า พระองค์ เห็น
 ทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย 26 แต่ถ้าพระองค์
 ตรัสว่า ‘เรา ไม่ พอใจ เจ้า’ ดูเถิด เรา อยู่ที่ นี้ ขอ พระองค์
 ทรง กระทำ กับ เรา ตาม ที่ พระองค์ ทรง โปรด เห็น ชอบ เถิด”
 27 กษัตริย์ตรัสกับศาโดกบุตรโรทิตด้วยว่า “ท่านเป็นผู้ทำนาย
 หรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชาย

ทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสนุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบิยาธาร์²⁸ ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ”²⁹ ฝ่ายศาโดกกับอาบิยาธาร์จึงห้ามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น³⁰ ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล้า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะ เดินขึ้นไปพลางร้องให้พลาง³¹ มีคนมากราบทูลดาวิดว่า “อาหิโธเฟลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับซาโลมด้วย” ดาวิดกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลโง่เง่าไป”³² อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า ดุเถิดหุซัยชาวอารคิได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะ³³ ดาวิดตรัสกับเขาว่า “ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา³⁴ แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมือง และกล่าวกับอับซาโลมว่า ‘โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น’ แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา³⁵” ศาโดกกับอาบิยาธาร์บุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบิยาธาร์บุโรหิตทราบ³⁶ ดุเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็อยู่ด้วย คืออาหิมาอัสนุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบิยาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด”³⁷ หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

16

คิบบาหมาดเล็กที่ไม่สัตย์ซื่อของเมฟีโบเชท

¹ เมื่อ ดาวิด เสด็จ เลย ยอด เขา ไป หน่อย หนึ่ง ดูเถิด คิบบาหมาดเล็ก ของ เมฟีโบเชทก็เข้ามา เฝ้า พระองค์ มีลาคู่นึ่ง ผูก อา นพร้อม บรรทุก ขนมปัง สอง ร้อย ก้อน อกุ่นแห้ง ร้อย พวง และ ผล ไม้ฤดูร้อน อีกร้อย หนึ่ง กับน้ำ อกุ่น หนึ่ง ถูง หนึ่ง ² กษัตริย์ตรัส กับ คิบบาว่า “เจ้า นำ สิ่ง เหล่า นี้ มาทำไม” คิบบาทูลตอบว่า “ลา คูนั้ นเพื่อราชวงศ์ จะ ได้ ทรง ขนมปัง และ ผล ไม้ฤดูร้อน สำหรับ ชาย หนุ่ม รับ ประทาน และ น้ำ อกุ่น เพื่อ ผู้ ที่ อ่อน เป็ลี่ย อยู่ กลาง ถิ่น ทุรกัน ดาร จะ ได้ ต็ม” ³ กษัตริย์ตรัสว่า “บุตร เจ้านาย ของ เจ้า อยู่ ที่ ไหน เล่า” คิบบากราบ ทูล กษัตริย์ ว่า “ดูเถิด ท่าน พัก อยู่ ใน เยรูซาเล็ม เพราะ ท่าน ว่า ‘วัน นั้ นจะ คั้ว น อิสราเอล จะ คั้ว น ราช อาณา จักร บิดา ของ เรา ให้ แก่ เรา’” ⁴ แล้ว กษัตริย์ ตรัส กับ คิบบา ว่า “ดูเถิด ทรัพย์ สมบัติ ของ เมฟีโบเชท ก็ ตก เป็น ของ เจ้า ทั้ง หมด” และ คิบบากราบ ทูล ว่า “โอ ข้า แต่ กษัตริย์ เจ้านาย ของ ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ ขอ ทูล วิงวอน ต่อ พระองค์ ด้วย ความ ถ่อม ใจ ขอ ทรง ให้ ข้า พระองค์ ได้ รับ พระ กรุณา ใน สาย พระ เนตร ของ พระองค์”

ซิเมอีดำดาวิด

⁵ เมื่อ กษัตริย์ ดาวิด เสด็จ มา ยัง ตำบล บาฮูริม ดูเถิด มี ชาย คน หนึ่ง อยู่ ใน ครอบ ครว้ วง คั้ว น ชาอูล ชื่อ ซิเมอี บุตร ชาย เก-รา เขา ออก มา เดิน พลา ง ด่า พลา ง ⁶ และ เอา หิน ขว้าง ดาวิด และ ขว้าง บรรดา ข้าราชการ ของ กษัตริย์ ดาวิด พวกเขา และ ชาย ฉกรรจ้ ทั้ง สั้ น ก็ อยู่ ข้าง ขวา และ ข้าง ซ้าย ของ พระองค์ ⁷ ซิเมอี ร้อง ด่า มา ว่า “จง ไป เสีย ให้ พัน เจ้า คน กระ หาย โลหิต เจ้า คน อัน ธพาล จง ไป เสีย ให้ พัน ⁸ พระ เยโฮวาห์ ได้ ทรง สนอง

เจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้า
ครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักร
ไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บน
เจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต”⁹ อามีชัยบุตรชาย
นางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมปล่อยให้สุนัขตาย
ตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้
ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย”¹⁰ แต่กษัตริย์ตรัสว่า
“บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า
ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า ‘จงด่าดาวิด’
แล้วใครจะพูดว่า ‘ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น’”¹¹ ดาวิดตรัส
กับอามีชัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า “ดูเถิด ลูก
ของเราเองที่ได้ออกมาจากบั้นเอวของเรายังแสวงหาชีวิต
ของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำ
เล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาดาไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอก
เขาแล้ว¹² บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์
ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความ
ดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้”¹³ ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตาม
ทางพร้อม กับพลของพระองค์ ฝ่ายซิเมโอนก็เดินไปตามเนิน
เขาตรงข้าม เขาเดินพลางดาพลาง เขาก่อนหินป่าและเขา
ฝุ่นซัดใส่¹⁴ กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึก
เหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

อับซาโลมนำพลของพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁵ ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็
มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย¹⁶ และอยู่มา
เมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุ
ซัยกราบทูลอับซาโลมว่า “ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอ ก
ษัตริย์ทรง พระ เจริญ”¹⁷ และ อับ ซา โลม ตรัส กับ หุ ซัย ว่า

“นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า” ¹⁸ หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า “มิใช่พะยะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้น เลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น ¹⁹ อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้ว ฉันทัด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น” ²⁰ อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า “เราจะทำอย่างไรดีจึงให้คำปรึกษาของท่าน” ²¹ อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า “จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น” ²² เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น ²³ ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดำรัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนั้น

17

อาหิโธเฟลกับหุซัยให้คำปรึกษาที่แตกต่างกัน

¹ และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า “ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้” ² ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสิ้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้า

พระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์³ แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็น ผาสุก”⁴ คำพูดนี้เป็นที่พอ พระทัยอับซาโลมและบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย⁵ อับซาโลมตรัสว่า “จงเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน”⁶ เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า “อาทิโธเฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ท่านจงพูดมา”⁷ หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า “คำปรึกษาซึ่งอาทิโธเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี”⁸ หุซัยกราบทูลต่อไปว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมีที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล⁹ ดุเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ใน บ่อ แห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่ง ที่ใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบ ครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า ‘ทหารที่ติดตามอับซาโลม ถูกฆ่าฟัน’¹⁰ แม้คนที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้น ทราบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า¹¹ แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายตั้งเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง¹² เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่ง ที่ใด ที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง¹³ ยิ่งกว่านั้น ถ้า

ท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไป ที่ลุ่มแม่น้ำ จนกระทั่งก่อนนครวัด สักก่อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น” ¹⁴ อับซาโลม และคนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ค่าปรึกษาของหุซัยคนอารคีดีกว่าค่าปรึกษาของอาฮีโรเฟล” เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้ค่าปรึกษาอันดีของอาฮีโรเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม ¹⁵ แล้วหุซัยจึงบอกศาคาโดกและอาบิยาธาร์บุโรหิตว่า “อาฮีโรเฟลได้ให้ค่าปรึกษาอย่างนั้น อย่างนี้แก่อับซาโลม และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้า ได้ให้ค่า ปรึกษา อย่าง นั้น อย่าง นี้ ¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้จงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า ‘คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อยางไรก็จงให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ จะถูกกลืนไปหมด’” ¹⁷ ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น ¹⁸ แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านอูริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อนั้น ¹⁹ หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย ²⁰ เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า “อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน” หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า “เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว” เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²¹ อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด

เขาทูลดาวิดว่า “ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้” ²² ดาวิดก็ทรงลุกขึ้น พร้อมกับพวกพล ทั้ง สิ้นที่อยู่กับ พระองค์ และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้าม แม่น้ำจอร์แดน ²³ เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่า เขาไม่กระทำตาม คำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสน์ขึ้น ชิกลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครว้เสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน ²⁴ ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง ²⁵ อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบีกายิลบุตรสาวของนาหาซ น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ ²⁶ ฝ่ายคนอิสราเอล และอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ²⁷ อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โขบีบุตรชายนาหาซชาวเมืองรับบัทแห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม ²⁸ ได้ขนที่นอน อ่างน้ำ และเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วฝัก และถั่วแดง ²⁹ น้ำผึ้ง เนย แกะ และเนยแข็ง ที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร”

18

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

¹ ดาวิด จึง ตรวจ พล ที่อยู่ กับ พระองค์ และ ทรง จัด ตั้ง นายพันนายร้อยให้ควบคุม ² และดาวิดทรงจัดทัพออกไปให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า “เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย” ³ แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่ง กอง หนุน จาก ใน เมือง จะ ดีกว่า ” ⁴ กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม” กษัตริย์จึง ทรง ประทับ ที่ ข้าง ประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไป เป็นกองร้อยกองพัน ⁵ กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า “เบาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม” พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยิน คำ รับ สั่ง ซึ่ง กษัตริย์ ประทาน แก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม ⁶ พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอฟราอิม ⁷ คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น ⁸ การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่ากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

อับซาโลมถูกลงโทษ

⁹ และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปได้กึ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศิระษะ

ของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน¹⁰ มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก”¹¹ โยอาบ ก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า”¹² แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า “ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบิชัยกับอิตทัยว่า ‘ขอจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น’”¹³ มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำ ความ ผิด ต่อ ชีวิต ของ ตนเอง เพราะ ไม่มีอะไร จะ ปิดบัง ให้ พัน กษัตริย์ ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย”¹⁴ โยอาบจึงว่า “เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้” ท่านก็หยิบหลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก¹⁵ ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย¹⁶ โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้¹⁷ เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่มึทึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หันกลับไปเดินที่ของตน¹⁸ เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า “เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา” ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอับซาโลม

19 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว” 20 โยอาบก็ตอบเขาว่า “ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าไอธอสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว” 21 โยอาบก็สั่งคูชิวา “จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น” คูชีก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป 22 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า “จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชิวาด้วย” โยอาบตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไมด้วยว่า เจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป” 23 เขาตอบว่า “จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป” โยอาบจึงบอกเขาว่า “วิ่งไปเถอะ” และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชิวา 24 ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาซุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำพั่ง 25 ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า “ถ้าเขาล่ำพั่งก็คงคาบข่าวมา” ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้ 26 ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า “ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล่ำพั่ง” กษัตริย์ตรัสว่า “เขาคงนำข่าวมาด้วย” 27 ทหารยามนั้นก็กราบทูลว่า “ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรชายศาโดก” และกษัตริย์ตรัสว่า “เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี” 28 แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า “ทุกสิ่งสงบแล้ว พะยะคะ” เขาก็กราบทูลกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาคือ

สู้ กับ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว” ²⁹ กษัตริย์ตรัสถามว่า “อับซาโลมชายหนุ่มนั้น เป็นสุขอยู่หรือ” อาหิมาอัสทูลตอบว่า “เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็น ผู้คน สับสน กันใหญ่ แต่ไม่ทราบ เหตุ” ³⁰ กษัตริย์ตรัสว่า “จงหลีกมา ยืน ตรงนี้” เขาจึงหลีกไปยืนหนึ่งอยู่ ³¹ ดูเถิด คูซิกี่มาถึง และคูซิกิราบทูลว่า “มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่คนบรรดาผู้ที่ลุกขึ้น ต่อสู้พระองค์” ³² กษัตริย์ตรัสถาม คูซิกี่ว่า “อับซาโลมชายหนุ่มนั้น เป็นสุข อยู่หรือ” คูซิกี่ทูลตอบว่า “ขอให้ศัตรูของ กษัตริย์เจ้า นาย ของ ข้า พระองค์ และ บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์ เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด”

ดาวิดทรงเศร้าโศกมาก

³³ กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า “โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย”

19

โยอาบตีเตียนดาวิด

¹ เขา ไป เรียน โย อาบ ว่า “ดูเถิด กษัตริย์กันแสง และไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม” ² เพราะ ฉะนั้น ชัยชนะ ใน วัน นั้นก็ กลาย เป็นการ ไว้ทุกข์ของ ประชาชน ทั้ง หลาย เพราะ ใน วัน นั้น ประชาชน ได้ ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัส เพราะ พระ

ราชบุตรของพระองค์³ ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วายแอบเข้ามา⁴ กษัตริย์ทรงคลุมพระพิภพของพระองค์ และกษัตริย์ก็แสร้งเสียดังว่า “โอ อับ ซา โลม บุตร ของ เรา เอ๋ย โอ อับ ซา โลม บุตร ของ เรา บุตร ของ เรา”⁵ โย อาบ ก็เข้า มา ใน พระ ราช วัง ทูล กษัตริย์ว่า “วัน นี้พระองค์ได้ทรง กระทำ ให้ ข้าราชการ ทั้ง ล้น ของ พระองค์ ผู้ซึ่ง วัน นี้ได้อารักขา พระชนม์ ของ พระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขา ได้รับ ความ ละอาย⁶ เพราะว่า พระองค์ ทรง รัก ศัตรูของ พระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวัน นี้พระองค์ได้กระทำ ให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ โยติด่อนาย ทหาร และ บรรดา ข้าราชการ ทั้ง หลาย ใน วัน นี้ ข้า พระองค์ทราบ ว่า ถ้าในวันนี้อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้า พระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย⁷ ฉะนั้น ขอ พระองค์ ทรง ลูก ขึ้น ณ บัดนี้ขอ เสด็จ ออก ไป ตรัส ให้ ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณใน พระนาม พระเยโฮวาห์ว่า ถ้า พระองค์ไม่เสด็จ จะไม่มีชายสักคนหนึ่ง อยู่กับ พระองค์ ใน คินนี้ เรื่อง นี้จะร้าย แรง ยิ่ง กว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรง พระเยาว์จน บัดนี้”⁸ กษัตริย์ก็ทรง ลูก ขึ้น ประทับที่ประตู เมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า “ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตู เมือง” ประชาชน ทั้ง หลาย ก็ มา ฝ้า กษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตนหมดแล้ว

ดาวิดเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9 ประชาชน ทั้ง สิ้นก็ หมางใจ กัน ไป ท้าวอิส รา เอล ทุก
 ตระกูล กล่าว ว่า “กษัตริย์เคย ทรง ช่วย เรา ให้ พ้น จาก
 มือศัตรูของ เรา และ ทรง ช่วย เรา ให้ พ้น จาก มือ คน พิ ลี
 ส เตย บัดนี้พระองค์ทรง หนี อับ ซา โลม ออกจาก แผ่น ดิน
 10 แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสีย
 แล้วในสงคราม ฉะนั้นบัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลย
 ในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ” 11 กษัตริย์ดาวิดทรง
 ใช้คนไปหาศาโดกและอาบิยาธาร์บุตรโหิต รับสั่งว่า “ขอบ
 ออกพวกผู้ใหญ่ของคนยูดาห์ว่า ‘ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็น
 คน สุดท้าย ที่ จะ เชิญ กษัตริย์กลับ พระราชวัง ของ พระองค์
 เมื่อ ถ้อยคำ เหล่า นี้ มา จาก อิสราเอล ทั้ง หลาย ถึง กษัตริย์
 คือถึงราชวงศ์ของพระองค์ 12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของ
 เรา เป็นก ระ ตุก และ เนื้อ หนัง ของ เรา ทำไม ท่าน จึง จะ
 เป็น คน สุดท้าย ที่ จะ เชิญ กษัตริย์กลับ’ 13 และจงบอกอา
 มาสาว่า ‘ท่านมิได้เป็นก ระ ตุก และ เนื้อ หนัง ของ เรา หรือ
 ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อ
 ไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก’ ”
 14 พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคน ยู ดาห์ตั้งกับเป็น
 จิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า
 “ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมด
 ด้วย” 15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และ
 ยู ดาห์ก็พา กัน มา ที่ กิล กาล เพื่อ รับ เสด็จ กษัตริย์ และ นำ
 กษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 16 ชิเมอี บุตรชายเก-รา
 คนเบนยามินผู้มาจากบาอูริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์
 เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด 17 มีคนจากตระกูลเบนยามิ
 นพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิบามหาดเล็กในราชวงศ์

ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์¹⁸ เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ซิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน¹⁹ กราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษ ความชั่วช้า ข้าพระองค์ และทรงจดจำ ความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอ กษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย²⁰ ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่า ได้กระทำความบาป เพราะฉะนั้น ดูก่อนในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์”²¹ อาบีชัยบุตรชายนางเศรุยาห์จึงตอบว่า “ที่ซิเมอีกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ด่าผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์”²² แต่ดาวิดตรัสว่า “บุตรทั้งสองของนางเศรุยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมา เป็นปฏิปักษ์กับเรา ในวันนี้ นะ ควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอล หรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล”²³ และกษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า “เจ้าจะไม่ถึงตาย” แล้ววกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา²⁴ เมฟีโบเชท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไป จนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ²⁵ อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า “เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา”²⁶ ท่านทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาเดเล็กของข้าพระองค์ หลอก ลวง ข้าพระองค์ เพราะ

ผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ‘ข้าจะผูกอาณลาตัวหนึ่ง เพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์’ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่อย 27 เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรถะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ 28 เพราะว่าวงศวานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อ กษัตริย์” 29 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า “ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่าท่านกับคิบบาจงแบ่งที่ดินกัน” 30 เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ว่า “เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้คิบบาจับไปหมดเถิด พะยะคะ” 31 ฝ่ายบารซิลลัยชาวกิเลอาดได้ลงมาจากโรเกลิมและไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป 32 บารซิลลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก 33 กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลัยว่า “ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชুবเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม” 34 แต่บารซิลลัยทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปีที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 35 วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่

พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลี้ม รสอระย่อยของสิ่งที่กิน และ ต้ม ได้หรือ ข้า พระองค์ จะ ฟัง เสียง ชาย หญิง ร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้า พระองค์อีกเล่า ³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น โฉนดกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า ³⁷ ขอให้ผู้รับ ใช้ของ พระองค์กลับ เพื่อ ไป ตาย ที่ ใน เมือง ของ ข้า พระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้า พระองค์ ดูเถิด ขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตาม เสด็จ กษัตริย์เจ้านาย ของ ข้า พระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร” ³⁸ กษัตริย์ตรัสตอบว่า “คิมฮามจงข้าม ไป กับ เรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม” ³⁹ แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อ กษัตริย์เสด็จข้าม ไป แล้วกษัตริย์ทรงอุบ บาร ชิล ลีย และ ทรง อวย พระพร แก่ท่าน ท่าน ก็กลับไปยังบ้านช่องของตน ⁴⁰ กษัตริย์เสด็จไปยังกิลาท และคิมฮาม ก็ ข้าม ตาม เสด็จ ไป ด้วย ประชาชน ยูดาห์ ทั้งหมด กับ ประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

การแตกร้างกันระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

⁴¹ แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมา เผ่า กษัตริย์ กราบ ทูล กษัตริย์ว่า “โฉนด คน ยู ดาห์พี่น้อง ของ เรา จึง ได้ ลักพา พระองค์ไปเสีย พวก กษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย” ⁴² ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้น จึง ตอบ ประชาชน อิสราเอล ว่า “เพราะกษัตริย์ เป็น ญาติสนิทกับ เรา ท่านทั้งหลายจะโกรธ ด้วย เรื่อง นี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ

พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ”⁴³ คนอิสราเอลก็ตอบ คนยูดาห์ว่า “เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดาวิด เราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่าน จึงดูถูกเรา เช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็น พวกแรกที่พูด เรื่อง การนำกษัตริย์กลับ ดอก หรือ” แต่ถ้อยคำของ คนยูดาห์รุนแรงกว่า ถ้อยคำของ คนอิสราเอล

20

การกบฏของเซบา

¹ เฝอียูที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบาบุตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า “เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่าง คนต่าง กลับไปเดินที่ของตนเถิด”² ดังนั้น พวกคนอิสราเอลทั้งหมด จึง ถอนตัวจาก ดาวิด และไป ตาม เซบาบุตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขา อย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม³ ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้น ไปรวม กักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชูป เลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่ ม่ายจนวันตาย

โยอาบฆ่าอามาสา

⁴ กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสาว่า “จง ระดม พล ยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย”⁵ อามาสา ก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้⁶ ดาวิดตรัสกับอาบิชัยว่า “บัดนี้เซบาบุตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรา ยิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมือง

ที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา”⁷ มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเศเรธ กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งแกร่งทั้งหมด และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเชบานูตรชายบิครี⁸ เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสาก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่นั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดื่มน้ำก็ตกลง⁹ โยอาบจึงถามอามาสว่า “พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ” และโยอาบก็เอามือขวาจับศร่ออามาสาจะจับเขา¹⁰ แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ใส่ทะลักถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอาบีชัยน้องชายก็ไล่ตามเชบานูตรชายบิครีไป¹¹ ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า “ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป”¹² อามาสาก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิ้นมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่

การกบฏของเชบาฝ่ายแพ้

¹³ เมื่อเอาศพอามาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบานูตรชายบิครี¹⁴ เชบาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาคห์ และบรรดาคนบิไรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย¹⁵ พวกเขา ก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาคห์ เขาทำเชิงเทินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบ

ก็ทะเลวง กำแพงเพื่อจะให้พัง ¹⁶ มีหญิงฉลาด คนหนึ่ง ร้อง ออกมาจากในเมืองว่า “ขอพังหน่อย ขอพังหน่อย ขอ บอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะทำด้วย” ¹⁷ โยอาบ ก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า “ท่านคือโยอาบหรือ” เขาตอบว่า “ใช่แล้ว” นางจึงเรียนท่านว่า “ขอท่านฟังถ้อยคำ ของสาวใช้ของท่านสักหน่อย” ท่านก็ตอบว่า “ฉันกำลังฟัง อยู่แล้ว” ¹⁸ นางก็พูดว่า “สมัยโบราณเขาพูดกันว่า ‘ให้เขา ขอ คำปรึกษาที่อาเบล เกิด’ แล้ว เขาก็ ตกลง กัน ได้ ¹⁹ ฉัน เป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาช่อง ที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่าน จึงจะกลืน มรดกของพระเยโฮวาห์เสีย” ²⁰ โยอาบ จึง ตอบ ว่า “ซึ่ง ฉัน จะ กลืน หรือ ทำลาย นั้น ขอ ให้ ห้าง ไกล จาก ฉัน ขอ ให้ ห้าง ไกล ที เดียว ²¹ เรื่อง นี้ ไม่ เป็น ความ จริง แต่ มี ชาย คน หนึ่ง จาก แดน เทือก เขา เอฟราอิม ชื่อ เชบา บุตร บี ครี ได้ ยก มือ ของ เขา ขึ้น ต่อ สู้ กษัตริย์ คือ ต่อ สู้ ดาวิด จึง มอบ เขา มา แต่ คน เดียว ฉัน จะ ถอยทัพ กลับ จาก เมือง นี้” หญิง นั้น จึง ตอบ โยอาบ ว่า “ดูเถิด เราจะ โยน ศิระ ษะ ของ เขา ข้าม กำแพง มา ให้ ท่าน” ²² แล้ว หญิง นั้น ก็ ไป หา ประชาชน ทั้ง ปวง ด้วย ปัญญา ของ นาง เขา ทั้ง หลาย ได้ ตัด ศิระ ษะ ของ เชบา บุตร ชาย บี ครี โยน ออก มา ให้ โยอาบ โยอาบ ก็ เป่า แตร พวก เขา จึง ถอน ตัว จาก นคร นั้น กลับ ไป ยัง เติ่น ที่ ของ ตน ทุก คน โยอาบ ก็ กลับ ไป เผ่า กษัตริย์ ที่ กรุง เยรูซาเล็ม ²³ โยอาบ เป็น ผู้ บัง คับ บัญชา กองทัพ ทั้งหมด ใน อิสราเอล และ เบไนยาห์ บุตร ชาย เยโฮ ยาดา เป็น ผู้ บัง คับ บัญชา กอง คน เคเรธ และ คน เปเลท ²⁴ และ อาโดรัม ดูแล คนงาน โยธา เยโฮซาฟัท บุตร ชาย อาหิ ลูด เป็น เจ้า กรม สารบรรณ ²⁵ เขา เป็น ราช เลขา ศาโดก กับ อาบิยา ธาร เป็น บุโรหิต ²⁶ อีราคนยาอิร์ เป็น ประมุข ของ ดาวิด ด้วย

21

การกัณดารอาหารระยะเวลาสามปีเพราะเหตุซาอูลฆ่าคนกิเบโอน

¹ ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเหตุซาอูล และวงศ์วาน กระหายโลหิต ของ เขา เพราะ เขา ฆ่า คน กิเบ โอน” ² กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็น คน อา โม ไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอล และคนยูดาห์) ³ ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า “เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้ อวยพร แก่ มรดก ของ พระ เย โฮ วาห์ ได้” ⁴ คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือ ทอง จาก ซา อูล และ วงศ์ วาน ของ ท่าน นั้น ทั้ง พวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด” พระองค์จึงตรัสว่า “แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า” ⁵ เขากราบทูล กษัตริย์ว่า “ชายผู้ที่เรา ฝาก พวก ข้า พระองค์ และ วางแผน การ ทำลาย พวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล ⁶ ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบโอนแห่งซาอูล ผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์” และ กษัตริย์ตรัสว่า “เราจะจัดเขามาให้” ⁷ แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน

ราชโอรสของซาอูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสอง ที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล⁸ แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออารโมนีกับเมฟีโบเซท กับบุตรชายห้าคนของมีคาธราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลลีย์ชาวเมโหลห์⁹ พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอทิ้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทิ้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบารเลย์¹⁰ แล้วนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา¹¹ มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของซาอูลกระทำอย่างไร¹² ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบชกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา¹³ พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น¹⁴ และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของคิชบิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรง

สดับฟัง คำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น ¹⁵ คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย ¹⁶ อิชบีเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย ¹⁷ แต่อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับ ประทีปของอิสราเอลเสีย” ¹⁸ อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบคัยคนหุซาห์ได้ฆ่าสัฟ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ¹⁹ และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัทผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า ²⁰ มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย ²¹ เมื่อเขาทำทนายอิสราเอลโยนาธานบุตรชายของซิเมอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย ²² คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

22

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้รอดพ้น

¹ ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสิ้น ของพระองค์ ท่านและให้พ้นจากพระหัตถ์ของ

ซาอูล ดาวิดก็ ถวาย ถ้อยคำ ของ เพลง บท นี้แต่พระ เยโฮ
 วาห์ ² พระองค์ท่าน ตรัสว่า “พระ เยโฮวาห์ ทรง เป็น ศิลา
 ป้อม ปราบการ และ ผู้ช่วย ให้ รอดพ้น ของ ข้าพเจ้า ³ เป็น
 พระเจ้า ซึ่ง ทรง เป็น ศิลา ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ วางใจ ใน
 พระองค์ พระองค์ เป็น โล่ และเป็น เขา แห่ง ความ รอด ของ
 ข้าพเจ้า เป็น ที่ กำบัง เข้ม แข็ง และเป็น ที่ ลี้ภัย ของ ข้าพเจ้า
 องค์พระ ผู้ช่วย ของ ข้า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรง ช่วย
 ข้า พระองค์ให้รอด จาก ความ ทารุณ ⁴ ข้าพเจ้า ร้อง ทูล ต่อ
 พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้า
 จะ ได้ รับ การ ช่วย ให้ พ้น จาก ศัตรูของ ข้าพเจ้า ⁵ เมื่อ คลื่น
 แห่ง ความตาย ล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่ง คนอธรรม ที่ท่วม
 ทับข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้า กลัว ⁶ ความ เศร้า โศก แห่ง นรก
 อยู่ รอบ ตัว ข้าพเจ้า บ่วง แห่ง ความตาย ชัด ขวาง ข้าพเจ้า
⁷ ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้า
 ร้อง ทูล ต่อ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า พระองค์ทรง สดับ เสียง
 ของ ข้าพเจ้า จาก พระวิหาร ของ พระองค์ และ เสียง ร้อง
 ของ ข้าพเจ้า มา ถึง พระกร รณ ของ พระองค์ ⁸ แล้ว แผ่น
 ดิน โลก ก็ สั่น สะเทือน และ โคลงเคลง รากฐาน ของ ฟ้า
 สวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
⁹ ควัน ออกไป ตาม ช่อง พระนาสิก ของ พระองค์ และ เพลง
 ผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลว
 ไฟนั้น ¹⁰ พระองค์ทรง โน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา
 ความมืดทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ¹¹ พระองค์ทรง
 เครูปตนหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดย
 ปีกของลม ¹² พระองค์ทรง กระทำ ความมืด เป็น พลับพลา
 อยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆทึบแห่งฟ้า
¹³ ถ่านลุกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์ ¹⁴ พระ
 เยโฮวาห์ทรง ค่นองกิ้งก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูง
 สุดก็เปล่ง พระ สุรเสียง ของ พระองค์ ¹⁵ และ พระองค์

ทรง ใช้ลูก ธนูของ พระองค์ออก มา ทำให้เขา กระจาย ไป พระองค์ทรง ปล่อยฟ้าแลบ และทำให้เขา โกลาหล ¹⁶ แล้ว ก็เห็น ท้อง ธาร รากฐาน ของ พิกพ ก็ ปรากฏ แจ่ม ตาม การ ขนาบ ของ พระเยโฮวาห์ ตาม ที่ลม พวย พุ่ง จาก ช่อง พระนาสิกของ พระองค์ ¹⁷ พระองค์ทรง เอื้อม มา จาก ที่สูง ทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมาก หลาย ¹⁸ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้ม แข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะ เขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า ¹⁹ เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ ข้าพเจ้า ประสบ หายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรง เป็นที่ พักพิง ของข้าพเจ้า ²⁰ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาในที่กว้าง ใหญ่ด้วย พระองค์ทรง ช่วย ข้าพเจ้า ให้รอดพ้น เพราะ พระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า ²¹ พระเยโฮวาห์ทรงประทาน รางวัล แก่ ข้าพเจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ ข้าพเจ้า พระองค์ทรง ตอบแทน ข้าพเจ้า ตาม ความ สะอาด แห่งมือ ของข้าพเจ้า ²² เพราะข้าพเจ้ารักษาบรรดาพระมรรคาของ พระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรากจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่าง ชั่วร้าย ²³ เพราะ คำ ตัดสิน ทั้ง สิ้น ของ พระองค์อยู่ต่อ หน้า ข้าพเจ้า และข้าพเจ้า มิได้เห็น จาก กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ ²⁴ ต่อ พระ พักตร์พระองค์ข้าพเจ้า ไร้อำหนิ และ ข้าพเจ้า รักษา ตัว ไว้ให้พ้น จาก ความ ชั่ว ช้ำ ของ ข้าพเจ้า ²⁵ เพราะ ฉะนั้น พระ เยโฮวาห์ ทรง ตอบแทน ข้าพเจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ ข้าพเจ้า ตาม ความ สะอาด ของ ข้าพเจ้า ใน สาย พระเนตร ของ พระองค์ ²⁶ พระองค์ทรง ส้ำแดง ความเมตตาต่อผู้ที่เต็ม ไปด้วย ความเมตตา พระองค์ทรง ส้ำแดง พระองค์ไร้อำหนิต่อ ผู้ที่ไร้อำหนิ ²⁷ พระองค์ทรง ส้ำแดงพระองค์บริสุทธิต่อผู้ที่บริสุทธิ พระองค์ทรง ส้ำแดง พระองค์เป็น ปฏิปักษ์ต่อ ผู้ที่คดโกง ²⁸ พระองค์ทรง ช่วย ประชาชน ที่ ลำบาก ให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอด พระเนตร

ผู้ที่โยส เพื่อ นำ เขา ให้ ต่ำ ลง 29 โอ ข้า แต่ พระ เย โหวาทห์ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์ พระเยโฮวาทห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง 30 พะยะคะ ข้าพระองค์ ตะลุย กองทัพ ได้ โดย พระองค์ โดย พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า กระโดด ข้าม กำแพง ได้ 31 ฝ่าย พระเจ้า พระ มรรคา ของ พระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระ วณะ ของ พระ เย โหวาทห์พิสูจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็น ดั้ง ของ บรรดา ผู้ที่วางใจ ใน พระองค์ 32 เพราะ ผู้ใด เป็น พระเจ้า นอก จาก พระเยโฮวาทห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา 33 พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข็มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์ 34 พระองค์ทรงกระทำ ให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่าง ดิน กวาง ตัว เมีย และทรง วางข้าพเจ้า ไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า 35 พระองค์ทรงหัดมือ ของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโค้ง คั่นธนู เหล็กกล้า ได้ 36 พระองค์ประทาน โล่แห่ง ความ รอด ของ พระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงน้อมพระทัยลง ก็ กระทำ ให้ ข้า พระองค์เป็น ใหญ่ขึ้น 37 พระองค์ประทาน ที่ กว้าง ขวาง สำหรับ เท้า ของ ข้า พระองค์ เท้า ของ ข้า พระองค์ จึง ไม่พลาด 38 ข้า พระองค์ไล่ตาม ศัตรูของ ข้า พระองค์ และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขา ถูก ฝน เสีย สิ้น 39 ข้า พระองค์ ฝน เขา ข้า พระองค์ แทะ เขา ทะลุ เขา จึง ไม่ สามารถ ลุก ขึ้นอีก ได้ พะยะคะ เขา ล้ม ลง ได้เท้า ของ ข้า พระองค์แล้ว 40 เพราะ พระองค์ ทรง คาด เหว ข้า พระองค์ไว้ด้วย กำลึง เพื่อ ทำ สงคราม พระองค์ทรง กระทำ ให้ พวก ที่ลุก ขึ้น ต่อสู้ ข้า พระองค์ จม ลง ได้ ข้า พระองค์ 41 พระองค์ทรง โปรด ประทาน คอ ของ ศัตรูของ ข้า พระองค์แก่ข้า พระองค์ บรรดา ผู้ที่เกลียด ชัง ข้า พระองค์ ข้า พระองค์ก็ทำลาย เสีย 42 เขา มอง หา

แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขา ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โหวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา ⁴³ ข้าพระองค์ทูลติเตียนพระองค์อย่าง ผงคลีดิน ข้า พระองค์เหยียบ เขา ลง เหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว ⁴⁴ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกยแยงประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของ บรรดา ประชาชาติ คนชาติที่ข้า พระองค์ไม่เคยรู้ จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์ ⁴⁵ คน ต่างด้าว จะมา จำนวน ต่อ ข้า พระองค์ พอ เขา ได้ยิน ถึง ข้า พระองค์ เขาก็ จะ เชื้อ ฟัง ข้า พระองค์ ⁴⁶ คนต่างด้าวเสียว้าลึงใจ และตัวสั้นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย ⁴⁷ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง ⁴⁸ พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก่แก่นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์ ⁴⁹ ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์ ฝ่า ฝ่า ค่ะ พระองค์ทรง ยก ข้า พระองค์ให้เหนือ ผู้ที่ลุก ขึ้น ต่อสู้ ข้า พระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจาก คนทารุณ ⁵⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ใน หมู่ประชาชาติทั้งหลาย และ จะ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระนามของพระองค์ ⁵¹ พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์”

23

วาทะสุดท้ายของดาวิด

¹ ต่อไปนี้เป็น วาทะสุดท้ายของ ดาวิด ดาวิดบุตรชาย เจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว

คือ ผู้ที่ถูก เจิม ตั้ง ไว้ ของ พระเจ้า แห่ง ยา โคบ นัก แต่ง
 สดุดีอย่าง ไพเราะ ของ อิสราเอล ได้กล่าว ดังนี้ว่า ² “โดย
 ข้าพเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวณะ
 ของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า ³ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ทรง ลั่น พระวาจา คีลา แห่งอิสราเอล ได้ ตรัส กับ ข้าพเจ้า
 ว่า ‘ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครอง
 ด้วย ความ ย่ำเกรง พระเจ้า ⁴ เขา ทอแสง เหมือน แสง อรุณ
 เมื่อ ดวงอาทิตย์ขึ้น คือ รุ่ง เช้า ที่ไม่มีเมฆ ซึ่ง เมื่อ ภาย หลัง
 ฝน กระทำ ให้ หย้า งอก ออก จาก ดิน’ ⁵ ถึง แม้ ว่า วา ง คีวาน
 ของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยัง
 ทรง กระทำ พันธ สัญญา เนื่อง นิตย กับ ข้าพเจ้า ไว้ อัน เป็น
 ระเบียบ ทุก อย่าง และ มั่นคง เพราะ นี้ เป็น ความ รอด และ
 ความ ปรารถนา ทั้ง สิ้น ของ ข้าพเจ้า ถึง แม้ ว่า พระองค์ ไม่ ทรง
 กระทำ ให้ เจริญ ขึ้น ⁶ แต่ คน อันธพาล ก็ เป็น เหมือน หนาม ที่
 ต้อง ผลัก ไส ไป เพราะ ว่า จะ เอา มือ หยิบ ก็ ไม่ ได้ ⁷ แต่ คน ที่ เตะ
 ต้อง มั่น ต้อง มี อารู ธ ที่ ทำ ด้วย เหล็ก และมี ด้าม หอก และ ต้อง
 เฝ้า ปลาย เลื่อย ให้ สิ้น เชนง ด้วย ไฟ ใน ที่ เดียว กัน”

วีรบุรุษของดาวิด (1 พศด 11:10-47)

⁸ ต่อ ไป นี้ เป็น ชื่อ วีรบุรุษ ที่ ดาวิด ทรง มี อยู่ คือ คน ทัก โม
 นี้ ผู้ มี ตำแหน่ง สูง เป็น หัวหน้า พวก ผู้ บัง คับ บัญชา คือ อาตี โน
 คน เสนีย์ ท่าน เหวียง หอก เข้า แทง คน แปร ร้อย คน ซึ่ง เขา
 ได้ ฆ่า เสีย ใน ครั้ง เดียว ⁹ ใน จำนวน วีรบุรุษ สาม คน คน ที่ รอง
 คน นั้น มา คือ เอเลอาซาร์ บุตร ชาย โด โด คน อา โห ไฮ ท่าน
 อยู่ กับ ดาวิด เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ พุด หยาม คน ฟิ ลี ส เตีย ซึ่ง
 ชุมนุม กัน ที่ นั้น เพื่อ สู้รบ และ คน อิสราเอล ก็ ถอย ทัพ ¹⁰ ท่าน
 ได้ ลุก ขึ้น ฆ่า ฟัน คน ฟิ ลี ส เตีย จน มี มือ ของ ท่าน เมื่อ ยล้า มี

ของท่านเป็นเหน็บแข็งติดตาม ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของท่านนั้น ¹¹ รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอา เกชาวฮาราร์ คนฟีลิสเตียมาชุมนุมกัน เป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟีลิสเตียไป ¹² แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟีลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ¹³ ในพวกทหารเอกสามสิบ คนนั้นมีสาม คนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอดุลลัม ในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟีลิสเตียคนหนึ่ง ตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ¹⁴ คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม ¹⁵ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า “โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮม ซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง มาให้เราดื่มได้” ¹⁶ ทแกลัwthทหารสาม คนนั้นก็ แหกค่ายคนฟีลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบธเลเฮม ซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแต่พระเยโฮวาห์ ¹⁷ และตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือน้ำโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ” เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทแกลัwthทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้ ¹⁸ ฝ่ายอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ¹⁹ ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมีใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับ

สามคนแรกนั้น ²⁰ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมหากิจ ท่านได้ฆ่าคนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย ²¹ ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของตัวเอง ²² เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ²³ ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ²⁴ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม ²⁵ ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด ²⁶ เฮเลสคนเปเลท อีรานบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา ²⁷ อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท เมบูนันัยคนหุซาร์ ²⁸ ศัลโมนชาวอาโหไซ มาหะรัยชาวเนโทฟาห์ ²⁹ เฮเลบบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิททัยบุตรชายริบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ³⁰ เบไนยาห์ชาวปิราโธน อิตดัยชาวลำธารกาอัส ³¹ อาบีอัลโบนคนอารบาห์ อัสมาเวทชาวบาอูรัม ³² เอลียาบาชาวชาอัลโบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของยาเซน ³³ ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของฮาราร์คนฮาราร์ ³⁴ เอลีเฟเลทบุตรชายอาหิสัยบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาทิวเฟลชาวกิโลห์ ³⁵ เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ ³⁶ อิกาลบุตรชายนาอัน ชาวโคซาห์ บานีคนกาด ³⁷ เศเลกคนอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์

38 อิราคนอิทไรด์ กาเรบคนอิทไรด์ 39 อูร์อาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

24

ความหยิ่งนำดาวิดไปสู่ความบาป (1 พศต 21:1-6)

1 พระพิโรธ ของ พระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้น ต่ออิสราเอล เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลาย จึงทรงดลใจดาวิด ตรัสว่า “จงไป นับ คนอิสราเอล และคนยูดาห์” 2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพ ซึ่งอยู่ กับ พระองค์ว่า “จงไป ท้าอิสราเอลทุกตระกูล ตั้งแต่ เมืองดาน ถึง เบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน” 3 แต่โยอาบกราบทูล กษัตริย์ว่า “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่ไฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้” 4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของ กษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์ กษัตริย์ เพื่อจะนับ ประชาชน อิสราเอล 5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และตั้งค่ายใน เมืองฮาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดีไปทางยาเซอร์ 6 แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะทิมโหดนิ และเขาทั้งหลายมาถึง เมืองดานยาอันอ้อม ไปยังเมืองไซดอน 7 และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮิตไตต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา 8 เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายัง กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้า เดือน กับ ยี่สิบวัน 9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ กษัตริย์ ใน

อิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคน
ยูดามีห้าแสนคน

ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ (1 พศด 21:7-17)

10 เมื่อ ได้ นับ จำนวน คน เสร็จ แล้ว พระทัย ของ ดาวิดก็โทมนัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำ การ อย่าง โง่เขลา มาก” 11 และเมื่อ ดาวิด ทรง ลูก ขึ้น ใน ตอน เช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มายัง กาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า 12 “จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้ง นี้ว่า ‘เราเสนอ เจ้า สาม ประการ จง เลือก เอา ประการ หนึ่ง เพื่อ เรา จะ ได้ กระทำ ให้แก่เจ้า ’” 13 กาด จึง เข้า เผ่า ดาวิด และ กราบทูล พระองค์ว่า “จะ ให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือ พระองค์ จะ ยอม หนัศศัตรูสิ้น เวลา สาม เดือน ด้วย เขา ไล่ติดตาม หรือ จะ ให้ โรค ระบาด เกิด ขึ้น ใน แผ่น ดิน ของ พระองค์สิ้น สาม วัน บัดนี้ขอพระองค์ทรง ตรีก ตรอง และ ตัดสินในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์ จะ นำ กลับ ไป กราบทูล พระองค์ผู้ทรง ใช้ ข้า พระองค์มา ” 14 ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า “เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้ เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย” 15 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่วเวลาเช้าจน สิ้นเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เชบามีเจ็ดหมื่นคน 16 และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออก

เหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า “พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้” ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันาห์คนเยบุส¹⁷ เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้น พระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้ กระทำอะไร ขอ พระหัตถ์ ของ พระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์เถิด”

ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว (1 พศต 21:18-30)

¹⁸ ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า “ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราวันาห์คนเยบุส”¹⁹ ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา²⁰ เมื่ออาราวันาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราวันาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชบหน้าลงถึงดิน²¹ และอาราวันาห์กราบทูลว่า “ไฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์” ดาวิดตรัสว่า “มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน”²² อาราวันาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า “ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิดที่นี่มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื้อนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นฟืน”²³ ของทั้งสิ้นนี้อาราวันาห์ดุกษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์ และอาราวันาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์”

²⁴ แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราเนาห์ว่า “หามิได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้” ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเซเชล

²⁵ ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรง สดับ ฟัง คำ อธิษฐาน เพื่อ แผ่น ดิน นั้น และโรค ร้าย ก็ ระงับเสียจากอิสราเอล

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a